

יום ראשון י"ט בחשון תשע"ו

שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

סוטה - ו

1. מקור נוסף לאיסור יבום בסוטה - רבא: קל וחומר - אם נאסרה בבעלה המותר לה, קל וחומר שתיאסר באחי בעלה שהוא ערוה שלה. מה טען לו אביי?
  - א. לפי קל וחומר זה אף נאמר - כהן גדול שקידש את האלמנה האסורה עליו ומת, ויש לו אח כהן הדיוט, לא תתיבם, מטעם זה. ענה רבא - אין זה דומה. א. האלמנה כבר היתה אסורה קודם הנישואין, ב. בעלה אינו 'מותר לה' אלא אסור לה אע"פ שתפסו הקידושין.
  - ב. ועדין נאמר קל וחומר - אשת כהן שנאנסה ונאסרה בזה על בעלה ומת, ויש לו אח חלל [המותר באנוסה], לא תתיבם. ענה רבא - אונס בישראל הוא היתר גמור וכן בחלל, משא"כ אצלינו בזינתה ברצון, הבעל והיבם שוין באיסור זה.
2. משנה - באלו מקרים האשה נאסרת בתרומה לעולם, מפני שאין עומדים לבדוקה?
  - א. האומרת טמאה אני לך, ב. ושבאו עדים שהיא טמאה, ג. והאומרת איני שותה, ד. ושבעלה אינו רוצה להשקותה, ה. וכן כשבעלה בא עליה בדרך, כיון שהמים בודקים רק כשהבעל מנוקה מעוון.
3. רב ששת: סוטה שיש עליה עדים במדינת הים שנטמאה - אין המים בודקין אותה, הטעם: 'ועד אין בה', אבל כאן יש מי שידע. כיצד הוכיח כך 'אנהר לן עייניך' ממשנתנו?

שנינו: ושבאו עדים שהיא טמאה - ואין לפרש שבאו קודם שתשתה, כיון שזונה היא ופשוט שאינה אוכלת, אלא בהכרח שבאו לאחר שתשתה, ומשמע שאין המים בודקין, שהרי אם היתה מועילה הבדיקה יתגלה למפרע שהם שקרנים. דחה רב יוסף - יתכן שמים בודקין אותה ומה שלא מתה, זה משום שזכות תולה לעכב מיתתה.
4. במה נחלקו רב יוסף ורב ששת?

שנינו, רבי אומר: זכות תולה במים המרים, ואינה יולדת ואינה משבחת אלא מתנוונה והולכת, לסוף שהיא מתה באותה מיתה. רב ששת סבר - שגם לרבי וגם לרבנן מתחילה להתנוון מיד, ומשנתנו עוסקת כשלא התנוונה, משמע שאין המים בודקין. רב יוסף סבר - שלרבנן הזכות מועילה שלא תתנוון כלל, ולכן במשנתנו מקבלים את העדים.
5. מהיכן הקשו על רב ששת?
  - א. שנינו: ר' שמעון אומר: אין זכות תולה במים המרים, שאם תאמר שתולה א. לא יהיו יראות לשתות. ב. אתה מוציא שם רע על הטהורות ששתו. ולפי רב ששת היה צריך גם כך לטעון: אתה מוציא שם רע על הטהורות ששתו, שיאמרו טמאות הן, אלא שיש להן עדים במדינת הים. ותימצו - אכן לפי ר"ש כשם שזכות לא תולה, כך עדים במדינת הים אינם מעכבים הבדיקה [אך לקמן יתבאר שמחמת 'טהורה' מודה שמעכבים].
  - ב. שנינו: ואלו שמנחותיהן נשרפות - האומרת טמאה אני, ושבאו לה עדים שהיא טמאה וכו' כיון שאין בודקין אותה. והרי אם באו עדים קודם שהתקדשה המנחה בכלי שרת, יכולה המנחה לצאת לחולין. אלא בהכרח שבאו לאחר שנתקדשה, ואם המים בודקין היתה המנחה ראויה להקרב ולכן נשרפת, אבל אם אין המים בודקין יתגלה למפרע שהיה זה הקדש בטעות ותצא לחולין. ותימצו בשני אופנים:
    - א. מדובר שזינתה בעזרה - ואע"פ שפירחי כהונה מלוין אותה, יתכן שזינתה עמם, או שנצרכה לנקביה חזינתה, שהרי הם לא תלוים לה בכיפה.
    - ב. מדובר שמעידים שנטמאה קודם שנתקדשה המנחה, ומה שטעונה שריפה זה משום גזירה שמא יאמרו: מוציאין מכלי שרת לחול.
6. אלו דינים שנינו בברייתא בענין מנחת סוטה?
  - א. נטמאת מנחתה קודם שנתקדשה - דינה כמנחות שנטמאו קודם שנתקדשו ותפדה, לאחר שנתקדשה - דינה כמנחות שנטמאו לאחר, ותשרף.
  - ב. קדש הקומץ ולא הספיק להקריבו עד שמת הוא או היא - דינה ככל המנחות שנפסלו בין קמיצה להקטרה ותשרף.
  - ג. קרב הקומץ ולא הספיק לאכול שירים עד שמת הוא או היא - הרי היא ככל המנחות ותאכל, כיון שמלכתחילה באה לברר את הספק ובאה בהכשר.
  - ד. באו עליה עדים שהיא טמאה לפני שהקומץ הוקטר - מנחתה נשרפת, נמצאו עדיה זוממין - מנחתה חולין - והטעם שלא גזרו כאן, שמא יאמרו מוציאין מכלי שרת לכלי חול כיון שעל עדים זוממים יש קול ולא יטעו.

עוד למדנו - ברייתא כרב ששת ממקור אחר - 'טהורה' - ולא שיש עדים במדינת הים, וטהורה - ולא שתלתה לה זכות, היא - ולא שישאו ויתנו בה מוזרות בלבנה. [ולפ"ז הטעם שלר"ש לא חוששים שיאמרו טמאה היא, אבל יש לה עדים, כיון שזה לא שכיחא]